

Справа № 183/6316/14

Провадження № 11-кп/774/33/15

АПЕЛЯЦІЙНИЙ СУД ДНІПРОПЕТРОВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

У Х В А Л А
І М Е Н Е М У К Р А Ї Н И

Головуючий у 1 й інстанції – Крохмалюк І. П.
Доповідач – Дігтярь Н.В.

26 лютого 2015 року
Дніпропетровськ

м.

Колегія суддів Судової палати з розгляду кримінальних справ Апеляційного суду
Дніпропетровської області у складі:

головуючого судді – Дігтярь Н.В.
суддів – Литвиненко О.О., Васецької В.В.
секретарів – Дьоміній А.А., Лимарь Р.Р.

розглянула у відкритому судовому засіданні в м.Дніпропетровськ кримінальне
провадження №12014040350003079 за апеляційною скаргою прокурора у кримінальному
провадженні Супруна М.О. на [вирок Новомосковського міськрайонного суду
Дніпропетровської області від 13 листопада 2014 року](#)
щодо

ОСОБА_3,
ІНФОРМАЦІЯ_1,
який народився у м.Новомосковськ,
проживає за адресою АДРЕСА_1,
обвинуваченого за ст.336 КК України,

за участю прокурорів - Супрун М.О., Заворотної О.В.
обвинуваченого - ОСОБА_3
захисника - ОСОБА_4

ВСТАНОВИЛА:

Прокурором принесена апеляційна скарга на вирок Новомосковського міськрайонного суду Дніпропетровської області від 13 листопада 2014 року щодо ОСОБА_3, в якій він просить вирок скасувати та ухвалити свій вирок, яким ОСОБА_3 визнати винуватим за ст.336 КК України та призначити покарання у виді 2 років позбавлення волі.

Вироком Новомосковського міськрайонного суду Дніпропетровської області від 13 листопада 2014 року ОСОБА_3 у пред'явленому обвинуваченні, передбаченому ст.336 КК України, виправдано у зв'язку з відсутністю в його діяннях складу кримінального правопорушення.

В обґрунтування доводів апеляційної скарги прокурор вказує, що вирок суду підлягає скасуванню з підстав істотного порушення вимог кримінального процесуального закону, невідповідності висновків суду фактичним обставинам кримінального провадження, неправильним застосуванням закону України про кримінальну відповідальність, що призвело до безпідставного виправдання ОСОБА_3 та уникнення ним справедливого покарання.

Вважає, що судом не взято до уваги, що ОСОБА_3 не відноситься до жодної з категорій військовозобов'язаних, які визначені ст.23 ЗУ «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію», які не підлягають призову на військову службу під час мобілізації. Вказує, що районним судом в порушення вимог ст.94 КПК України належну оцінку доказам у кримінальному провадженні не надано, не взято до уваги, що згідно вимог чинного законодавства проходження альтернативної служби під час мобілізації в особливий період не передбачено. Приймаючи рішення про виправдання ОСОБА_3, суд першої інстанції, в порушення вимог кримінального процесуального закону, не надав належної оцінки показам обвинуваченого про те, що він готовий пройти альтернативну службу, однак в матеріалах провадження відсутні будь-які документи про надходження його заяви до місцевої державної адміністрації про проходження альтернативної служби. Звертає увагу на те, що рішення Європейського суду з прав людини, зазначені у вирокі, стосувались громадян, які ухилились від проходження військової служби за призовом, а не під час мобілізації на особливий період, а отже застосування даної практики суду щодо ОСОБА_3 не можливе. Вважає, що під час судового розгляду не встановлено достатніх підтверджуючих даних щодо істинності релігійних переконань обвинуваченого, у зв'язку з чим прокурор вказує, що допущені судом помилки при оцінці доказів свідчать про те, що при прийнятті судового рішення не дотримано вимог щодо всебічного, повного

й неупередженого дослідження всіх обставин кримінального провадження.

В запереченнях та в доповненнях до заперечень на апеляційну скаргу прокурора обвинувачений ОСОБА_3 просить вирок суду залишити без змін, а апеляцію без задоволення. Доводи прокурора вважає необґрунтованими, оскільки право на відмову від несення військової служби на підставі релігійних переконань має абсолютний характер.

Доводи прокурора з приводу того, що ОСОБА_3 не відноситься до жодної категорії військовозобов'язаних вважає необґрунтованими, оскільки ст.23 ЗУ «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію» не містить вичерпний перелік, осіб які підлягають звільненню від призову на військову службу під час мобілізації та передбачає, що під таке звільнення можуть підпадати й інші військовозобов'язані або категорії осіб у передбачених законодавством випадках. Вважає, що відповідно до вимог ст.35 Конституції України, ЗУ «Про військовий обов'язок і військову службу» заміні на альтернативну службу у зв'язку із релігійними переконаннями підлягає не лише проходження «строкової військової служби», а саме виконання «військового обов'язку» громадянина. Безпідставними вважає доводи прокурора з приводу окремих обмежень прав громадян на проходження альтернативної служби в умовах воєнного або надзвичайного стану, так як під час досудового розслідування та судового розгляду кримінального провадження щодо ОСОБА_3 воєнного чи надзвичайного стану в Україні або в окремих її місцевостях не введено, відповідно Указу Президента України, яким би було встановлено обмеження конституційного права громадян на свободу віросповідання, яке включає й право на заміну виконання військового обов'язку альтернативною службою у зв'язку із релігійними переконаннями. Також вказує про те, що будучи призваним на військову службу під час мобілізації, не був зобов'язаний дотримуватись процедури, що регулює направлення на альтернативну службу. Вважає, що шляхом допиту свідків та довідкою виданою релігійною організацією належним чином підтверджена істинність його релігійних переконань, що в повному обсязі було з'ясовано судом першої інстанції. Звертає увагу на те, що правові позиції ЄСПЛ викладені в рішеннях, на які посилається суд першої інстанції підлягають обов'язковому застосуванню під час розгляду даного кримінального провадження. Та зазначив, що прокурором безпідставно зазначено, що п.2 ст.9 Конвенції про захист прав людини та основних свобод передбачає можливість обмеження права особи сповідувати свою релігію в інтересах громадської безпеки.

Вироком Новомосковського міськрайонного суду Дніпропетровської області від 13 листопада 2014 року ОСОБА_3 у пред'явленому обвинуваченні, передбаченому ст.336 КК України, виправдано у зв'язку з відсутністю в його діяннях складу кримінального правопорушення, оскільки під час судового розгляду факт ухилення ОСОБА_3 від призову за мобілізацією не знайшов свого підтвердження.

Суд встановив, що ОСОБА_3 підпадає під дію ч.4 ст.35 Конституції України, ч.4 ст.1 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу» та ст.2 Закону України «Про альтернативну (невійськову) службу» за своїми релігійними переконаннями має право на заміну альтернативною службою військового обов'язку, в тому числі, військової служби за призовом під час мобілізації, оскільки належить до релігійної організації,

віровчення якої не допускає користування зброєю.

Заслухавши доповідача, думку прокурорів, які підтримали доводи апеляційної скарги, просили вирок суду скасувати та ухвалити свій, яким ОСОБА_3 визнати винуватим за ст.336 КК України та призначити покарання у виді позбавлення волі строком на 2 роки, обвинуваченого ОСОБА_3, який заперечував проти задоволення апеляційної скарги прокурора та просив вирок суду залишити без змін, пояснив, що в 1993-1994рр проходив строкову службу і його совість дозволяла бути військовим. Зараз його совість не дозволяє носити військову форму та зброю, тому він готовий виконувати свій громадянський обов'язок на невійськовій службі і не ухиляється від нього, захисника ОСОБА_4, який просив вирок суду залишити без змін як законний та обґрунтований, а апеляційну скаргу прокурора без задоволення, дослідивши матеріали кримінального провадження разом з доводами апеляційної скарги, провівши частково судове слідство, колегія суддів прийшла до висновку, що апеляційна скарга прокурора задоволенню не підлягає, виходячи з наступного.

Відповідно до вимог ст.370 КПК України, судове рішення повинне бути законним, обґрунтованим та вмотивованим. А саме, рішення має бути ухвалене згідно з нормами матеріального права, з дотриманням вимог щодо кримінального провадження, передбаченого цим Кодексом, на підставі об'єктивно з'ясованих обставин, які підтверджені доказами, дослідженими під час судового розгляду та оціненими судом відповідно до ст.94 цього Кодексу, з наведенням належних і достатніх мотивів та підстав його ухвалення.

Згідно зі ст.368 КПК України, суд, ухвалюючи вирок, повинен вирішити, зокрема, питання, чи містить діяння, у якому обвинувачується особа, склад кримінального правопорушення та чи винен обвинувачений у вчиненні цього кримінального правопорушення.

За змістом ст.373 КК України, виправдувальний вирок ухвалюється у разі, якщо не доведено, що: вчинено кримінальне правопорушення, в якому обвинувачується особа; кримінальне правопорушення вчинене обвинуваченим; в діянні обвинуваченого є склад кримінального правопорушення. Виправдувальний вирок також ухвалюється при встановленні судом підстав для закриття кримінального провадження, передбачених п.п.1,2 ч.1 ст.284 КПК України.

За приписами ч.2 ст.17 КПК України ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні кримінального правопорушення і має бути виправданим, якщо сторона обвинувачення не доведе винуватість особи поза розумним сумнівом. За положеннями ч.4 даного Закону усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на користь цієї особи.

Як убачається з обвинувального акту у кримінальному провадженні внесеному до Єдиного реєстру досудових розслідувань за №12014040350003079 від 16 серпня 2014 року, ОСОБА_3 обвинувачується в тому, що він згідно військового квитка, виданого 21.06.1993 року, являється військовозобов'язаним та прийнятий на тимчасовий облік

запасу Збройних Сил України, має військове звання рядовий та кваліфікацію машиніста автомобільного крану, в Збройних Силах служив у період з 1993 року по 1994 рік.

01 серпня 2014 року він прибув до Новомосковсько - Магдалинівського ОМВК Дніпропетровської області на виконання Указу Президента України №607 від 21.07.2014 року «Про часткову мобілізацію», і будучи військовозобов'язаним та визнаний придатним за станом здоров'я для проходження військової служби, від подальшого призову за мобілізацією відмовився, про що повідомив працівників Новомосковсько-Магдалинівського ОМВК.

Тим самим ОСОБА_3 всупереч вимогам ст.65 Конституції України, ст.ст.1, 22 Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію», Указу Президента України №607 від 21.07.2014 року «Про часткову мобілізацію», з метою ухилення від призову за мобілізацією, усвідомлюючи суспільно небезпечні наслідки і бажаючи їх настання, умисно, будучи належним чином письмово попередженим та придатним за станом здоров'я для проходження військової служби, і не маючи правових підстав на відстрочку від призову на військову службу під час мобілізації, без поважних причин від призову за мобілізацією ухилився, чим скоїв злочин, передбачений ст.336 КК України.

З матеріалів кримінального провадження вбачається, що судом першої інстанції було повно всебічно і об'єктивно досліджено обставини провадження, та на підставі сукупності правильно оцінених доказів з точки зору достатності для ухвалення виправдувального вироку, всупереч доводам апеляційної скарги прокурора, зроблено висновок про відсутність в діянні ОСОБА_3 складу злочину, передбаченого ст.336 КК України.

З таким висновком суду погоджується і колегія суддів з огляду на наступне.

Так, з досліджених судом доказів встановлено, що ОСОБА_3, згідно військового квитка, виданого 21.06.1993 року, являється військовозобов'язаним та прийнятий на тимчасовий облік запасу Збройних Сил України за ВОС № 838037-Т за спеціальністю машиніст автомобільного крану.

Згідно облікової картки до військового квитка серії НОМЕР_1 від 21.06.1993 року ОСОБА_3 має військове звання рядовий та кваліфікацію машиніста автомобільного крану, в Збройних Силах служив у період з 1993 року по 1994 рік, призивною комісією від 24.06.1993 року визнаний придатним до служби в Збройних Силах України.

21.07.2014 року Указом Президента України №607 «Про часткову мобілізацію» у зв'язку з поширенням проявів тероризму на території України, що призводять до загибелі мирного населення, військовослужбовців і працівників військових формувань та правоохоронних органів України у східних регіонах держави, концентрацією угруповань військ (сил) зі значним наступальним потенціалом на території Російської Федерації поблизу державного кордону України, загрозою нападу, небезпекою державній незалежності України, з метою забезпечення оборони держави, було оголошено часткову мобілізацію.

ОСОБА_3 01 серпня 2014 року, на виконання Указу Президента України № 607 від 21.07.2014 року «Про часткову мобілізацію», прибув до Новомосковсько - Магдалинівського ОМВК Дніпропетровської області для проведення призову за мобілізацією та проходження медичного огляду, який пройшов і, згідно постанови ВЛК, був визнаний придатним до проходження військової служби.

Відповідно до Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію» - мобілізація – це комплекс заходів, здійснюваних з метою планомірного переведення національної економіки, діяльності органів державної влади, інших державних органів, органів місцевого самоврядування, підприємств, установи і організацій на функціонування в умовах особливого періоду, а Збройних Сил України, інших військових формувань, Оперативно-рятувальної служби цивільного захисту – на організацію і штати воєнного часу.

З моменту оголошення мобілізації, відповідно до ч.8 ст.4 Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію» настає особливий період функціонування національної економіки, органів державної влади, інших державних органів, органів місцевого самоврядування, Збройних Сил України, інших військових формувань, сил цивільного захисту, підприємств, установ і організацій, а також виконання громадянами України свого конституційного обов'язку щодо захисту Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України. Визначення терміну «особливий період» вказано у ЗУ «Про оборону країни» (ст.1), який настає з моменту оголошення рішення про мобілізацію (крім цільової) або доведення його до виконавців стосовно прихованої мобілізації чи з моменту введення воєнного стану в Україна або в окремих її місцевостях та охоплює час мобілізації, воєнний час і частково відбудовний період після закінчення воєнних дій.

Згідно ст.65 Конституції України та ч.1 ст.1 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу», захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України є конституційним обов'язком громадян України. Громадяни відбувають військову службу відповідно до закону.

Відповідно Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу», військовий обов'язок включає проходження військової служби (ст.3), а військовозобов'язані - особи, які перебувають у запасі для комплектування Збройних Силах України та інших військових формувань на особливий період, а також для виконання робіт із забезпечення оборони держави (ст.9).

Статтею першою Закону України «Про військовий обов'язок та військову службу», зазначено, що військовий обов'язок включає підготовку громадян до військової служби, приписку до призовних дільниць, прийняття в добровільному порядку (за контрактом) та призов на військову службу, проходження військової служби, виконання військового обов'язку в запасі, проходження служби у військовому резерві, дотримання правил військового обліку.

Статтею 23 ЗУ «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію» встановлено перелік військовозобов'язаних, які не підлягають призову на військову службу під час мобілізації.

Прокурор в апеляційній скарзі, навів категорії зазначених осіб і вказав, що цей перелік є вичерпним. Але, апелянтом не вказано, що серед переліку осіб, наведених прокурором, зазначено і інші військовозобов'язані або окремі категорії громадян у передбачених законом випадках.

Відповідно ч.4 ст.35 Конституції України - ніхто не може бути увільнений від обов'язків перед державою або відмовитися від виконання законів за мотивами релігійних переконань.

У разі, якщо виконання військового обов'язку суперечить релігійним переконанням громадянина, виконання цього обов'язку має бути замінене альтернативною (невійськовою) службою.

Статтею 64 Конституції України гарантується, що конституційні права і свободи людини і громадянина не можуть бути обмежені, крім випадків, передбачених Конституцією України.

В умовах воєнного або надзвичайного стану можуть встановлюватися окремі обмеження прав і свобод із зазначенням строку цих обмежень. На час, коли ОСОБА_3 призвали за мобілізацією, не було оголошено воєнний або надзвичайний стан.

В пункті четвертому статті 1 Закону України «Про військовий обов'язок та військову службу зазначено, що громадяни України мають право на заміну виконання військового обов'язку альтернативною (невійськовою) службою згідно з Конституцією України та Законом України «Про альтернативну (невійськову) службу».

Статтею 8 Конституції України встановлено, що Конституція України має найвищу юридичну силу. Закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні відповідати їй.

Норми Конституції є нормами прямої дії.

Відповідно ч.1 ст.9 Конституції України та ст.19 Закону України «Про міжнародні договори України» чинні міжнародні договори України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства України і застосовуються вони у порядку, передбаченому для норм національного законодавства.

Відповідно до ст.17 Закону України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини», суди при розгляді справ застосовують Конвенцію про захист прав людини і основоположних свобод (ратифікована 17 липня 1997 року), та практику Європейського суду з прав людини.

Пункт 2 статті 9 Європейської конвенції з прав людини зазначає, що свобода сповідувати релігію або переконання підлягає лише таким обмеженням, які встановлені законом і є необхідними в демократичному суспільстві в інтересах громадської безпеки, для охорони громадського порядку, здоров'я чи моралі або для захисту прав і свобод інших людей.

Перелік правомірних цілей, які виправдовують обмеження свободи віросповідання, передбачених ст.9 Конвенції, є вичерпним.

Тим самим стаття 9 не дозволяє посилаючись на поняття «державної безпеки» для того, щоб виправдати обмеження у здійсненні прав, що гарантуються, а право на відмову від військової служби з релігійних переконань не може бути обмежено в інтересах національної безпеки та територіальної цілісності.

Відповідно статті другої Закону України «Про альтернативну (невійськову) службу» право на альтернативну службу мають громадяни України, якщо виконання військового обов'язку суперечить їхнім релігійним переконанням і ці громадяни належать до діючих згідно з законодавством України релігійних організацій, віровчення яких не допускає користування зброєю.

Судом першої інстанції встановлено, що ОСОБА_3 з 10 липня 2004 року є присвяченим охрещеним служителем Релігійної організації Свідків Єгови в Україні, а з 15 січня 2009 року ОСОБА_3 призначено на посаду старійшини (єпископа) збору. Що підтверджується довідкою №2372 від 04.08.2014 року Центру Свідків Єгови релігійної організації «Релігійний центр Свідків Єгови в Україні». Тобто, як вірно зазначив суд, задовго до подій, які стали підставою для оголошення часткової мобілізації. Дані обставини підтвердив суду і свідок ОСОБА_7

Церква Свідків Єгови, служителем якої є ОСОБА_3, у відповідності з Положенням про Порядок проходження альтернативної (невійськової) служби, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України №2066 від 10.11.1999р відноситься до переліку релігійних організацій, віровчення яких не допускає користування зброєю. Що також встановлено в рішенні Європейського суду з прав людини по справі «Релігійна громада Свідків Єгови в м.Москва проти Російської Федерації».

Перебування протягом десяти років у складі релігійної організації «Релігійний центр Свідків Єгови в Україні» та перебування на посаді в даній організації дає право обвинуваченому ОСОБА_3 заявляти про істинність його релігійних переконань та є доказом такої, на чому наполягає і обвинувачений.

Посилаючись в апеляційній скарзі щодо недоведеності обвинуваченим ОСОБА_3 істинності його релігійних переконань, прокурор не зазначив - які ще повинні бути достатні підтверджуючі дані, за якими обвинувачений повинен довести істинність своїх релігійних переконань.

У рішенні Європейського суду з прав людини в справі «Баятян проти Вірменії» зазначено, що «заявник у цій справі є членом релігійної організації Свідків Єгови - релігійної групи, чий вірування включають в себе переконання про неприйнятність служби у військових структурах, навіть якщо така служба не пов'язана з носінням зброї. Зважаючи на це у Європейського суду немає підстав сумніватися, що відмова заявника від військової служби була продиктована його глибокими релігійними переконаннями, які перебували в стані серйозного і нездоланного конфлікту з його обов'язком пройти військову службу.

Отже, стаття 9 Європейської Конвенції підлягає застосуванню у справі заявника».

Посилання прокурора на неможливість застосування зазначених у вирокі суду першої інстанції рішень Європейського суду з прав людини в даному кримінальному провадженні є безпідставним, оскільки в зазначених рішеннях Європейський суд досліджував релігійні переконання Свідків Єгови, які полягають у відмові від військової служби як такої, незалежно від її виду і часу призову. І зазначив, що гарантії ст.9 Конвенції поширюються на такі релігійні переконання, а притягнення до кримінальної відповідальності особи за реалізацію своїх релігійних переконань шляхом відмови від проходження військової служби є порушенням вказаної статті Конвенції.

Щодо доводів апеляційної скарги в частині того, що Законом України «Про альтернативну (невійськову) службу» передбачено, що альтернативна (невійськова) служба запроваджується тільки замість проходження строкової військової служби, то дані доводи є помилковими.

Так, преамбула Закону України «Про альтернативну (невійськову) службу» вказує, що цей Закон визначає організаційно-правові засади альтернативної (невійськової) служби (далі - альтернативна служба), якою відповідно до Конституції України (ст.35) має бути замінене виконання військового обов'язку, якщо його виконання суперечить релігійним переконанням.

За вимогами ч.2 ст.9 ЗУ «Про альтернативну (невійськову) службу» - передбачено право громадянина на заміну військового обов'язку альтернативною службою у разі призову на військові збори громадян, які після проходження строкової військової служби набули релігійних переконань і належать до діючих згідно із законодавством України релігійних організацій, віровчення яких не допускає користування зброєю. Та зазначено механізм заміни виконання військового обов'язку.

Тим самим заперечуються доводи апеляційної скарги прокурора щодо дії Закону «Про альтернативну (невійськову) службу» відносно тільки суб'єктів строкової військової служби.

Доводи апеляційної скарги прокурора щодо недотримання обвинуваченим ОСОБА_3 порядку звернення до органів влади з питанням заміни виконання його військового обов'язку альтернативною службою в даному випадку не обґрунтовані, оскільки, як встановлено з обвинувального акту, ОСОБА_3 не обвинувачувався у порушенні зазначеного порядку звільнення від виконання військового обов'язку, а сторона обвинувачення, в даному випадку, заперечує саме право ОСОБА_3 на альтернативну (невійськову) службу в період мобілізації. Порушення порядку звернення з заявою про заміну військового обов'язку альтернативною службою, на що вказує прокурор в апеляційній скарзі, не свідчить про ухилення обвинуваченим від призову за мобілізацією.

Стороною обвинувачення не надано доказів, що ОСОБА_3 після його заяви про неможливість проходження військової служби з релігійних переконань було повідомлено про порядок реалізації свого права на заміну військової служби альтернативною

службою, а навпаки, повідомлено про відсутність механізму її проходження під час мобілізації.

Так, допитаний в суді першої інстанції свідок ОСОБА_8- заступник військового комісара Новомосковського комісаріату, начальник мобілізаційного відділення, показав, що мобілізація передбачає проходження військової служби, а також забезпечення життєдіяльності тилів тільки в якості військовослужбовців, з носінням військової форми та зброї. Особи, що призвані за мобілізацією, становилися військовозобов'язаними. Альтернативна служба передбачена тільки в мирний час і механізму її проходження під час мобілізації немає. Свідок підтвердив, що ОСОБА_3 був призваний за мобілізацією, пройшов військово-лікарську комісію, після чого заявив про неможливість проходження військової служби у зв'язку зі своїми релігійними переконаннями.

Як пояснив суду обвинувачений ОСОБА_3, після того як прибув за повісткою до військкомату та пройшов медичне обстеження, він заявив про неможливість проходження ним військової служби з підстав релігійних переконань, що заперечує виконання ним військового обов'язку під військовим командуванням в будь-якому виді, але йому було повідомлено про відсутність можливості проходження альтернативної служби. У військкоматі повідомили про відсутність альтернативної служби на період мобілізації. Після чого він звернувся до посадової особи Новомосковської міської ради, де йому також повідомили про відсутність механізму проходження альтернативної (невійськової) служби. Обвинувачений пояснив, що готовий виконати свій громадянський обов'язок перед Державою на відновленні населених пунктів або в інший спосіб, але не під військовим командуванням.

Явка ОСОБА_3 01 серпня 2014 року за викликом до Новомосковсько - Магдалинівського ОМВК Дніпропетровської області для проведення призову за мобілізацією, проходження медичного огляду, наявність постійного місця проживання, заперечує факт ухилення ОСОБА_3 від призову за мобілізацією.

А відмова від призову за мобілізацією з релігійних переконань не є ухиленням ОСОБА_3 від призову без поважних причин, на що вказано в обвинувальному акті.

Що ОСОБА_3 відмовився від призову за мобілізацією саме з підстав релігійних переконань свідчить його заява на ім'я військового комісара Новомосковсько-Магдалинівського ОВК ОСОБА_9 від 01.08.2014 року, оригінал якої було досліджено в суді апеляційної інстанції, в якій він зазначив, що за релігійними переконаннями не може приймати участь в справах, які пов'язані з військовими чи політичними діями.

Тим самим, не обґрунтоване обвинувачення ОСОБА_3 щодо відсутності у нього правових підстав на відстрочку від призову на військову службу під час мобілізації, внаслідок чого він без поважних причин від призову за мобілізацією ухилився, оскільки заперечується правом, гарантованим ст.35 Конституції України, яка є нормою прямої дії.

Доводи апеляційної скарги прокурора, що вирок суду першої інстанції є

необґрунтованим, так як мав місце факт ухилення ОСОБА_3 від призову за мобілізацією, оскільки ухилення від призову за мобілізацією в формі бездіяльності полягає, в тому числі, у нез'явленні суб'єкта не обов'язково до призовної дільниці, а й безпосередньо до військової частини, військової установи, які зазначені у повістці або наказі військового комісара, не ґрунтуються на доказах.

Так, з досліджених письмових доказів, наданих стороною обвинувачення, встановлено, що згідно розписки ОСОБА_3 (т.1 а.п.35), він отримав повістку на своє ім'я о 10.20 години 01 серпня 2014 року, якою йому наказано з'явитися за адресою вул.Червоноармійська 1в, але зазначена повістка не містить відомостей про дату та час, коли ОСОБА_3 необхідно було з'явитися за вказаною адресою (т.1 а.п.36). Суду не було надано доказів, які підтверджують повідомлення ОСОБА_3 про дату та час коли йому необхідно було з'явитися безпосередньо до військової частини, військової установи, які зазначені у повістці.

Тим самим, обвинувачення ОСОБА_3, що він, не маючи правових підстав на відстрочку від призов на військову службу під час мобілізації, без поважних причин від призову за мобілізацією ухилився, не знайшло свого підтвердження під час розгляду кримінального провадження в суді першої інстанції. Тому суд обґрунтовано визнав ОСОБА_3 невинуватим у пред'явленому обвинуваченні за ст.336 КК України та виправдав його у зв'язку з відсутністю в його діянні складу кримінального правопорушення.

А доводи апеляційної скарги прокурора щодо істотного порушення вимог кримінального процесуального закону, невідповідності висновків суду фактичним обставинам кримінального провадження не знайшли свого підтвердження під час апеляційного розгляду кримінального провадження.

Керуючись ст.ст.405, 407, 419 КПК України, колегія суддів –

УХВАЛИЛА:

Апеляційну скаргу прокурора у кримінальному провадженні Супрун М.О. залишити без задоволення, а вирок Новомосковського міськрайонного суду Дніпропетровської області від 13 листопада 2014 року щодо ОСОБА_3 – без змін.

Ухвала набирає чинності з моменту її проголошення, але може бути оскаржена в касаційному порядку до Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ протягом трьох місяців.

Судді –

Підписуйтеся на сторінку ІРС в [Facebook](#) і [Twitter](#) – експертний погляд на законодавство і релігійне життя в Україні та світі.

Інститут релігійної свободи, Київ

www.irs.in.ua

Джерело: Єдиний державний реєстр судових рішень